

Sygn. akt VI U 477/19

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 12 stycznia 2021 r.

Sąd Rejonowy dla Warszawy Pragi-Południe w Warszawie VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: sędzia Małgorzata Kryńska - Mozolewska

Protokolant: protokolant sądowy Dominik Piotrowski

po rozpoznaniu w dniu 7 stycznia 2021 r. w Warszawie na rozprawie

sprawy z odwołania A. N. od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych III Oddziału w W. z dnia 2 września 2019 roku, znak: 550000/603/2019/ZAS/300320

przeciwko: Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych III Oddział w W.

o zapłatę odsetek

orzeka:

1. zmienia zaskarżoną decyzję w ten sposób, iż przyznaje odwołującej A. N. prawo do odsetek za opóźnienie za okres od dnia 24 grudnia 2017 roku do dnia 20 czerwca 2019 roku w związku z niedopłatą zasiłku chorobowego za okres od dnia 24 grudnia 2017 roku do dnia 27 czerwca 2018 roku, zasiłku macierzyńskiego za okres urlopu macierzyńskiego od dnia 28 czerwca 2018 roku do dnia 14 listopada 2018 roku oraz zasiłku macierzyńskiego z okres urlopu rodzicielskiego od dnia 15 listopada 2018 roku do dnia 26 czerwca 2019 roku;

2. zasądza od pozwanego na rzecz odwołującej A. N. kwotę 675,00 zł (sześćset siedemdziesiąt pięć złotych i 00/100 groszy), tytułem zwrotu zastępstwa prawnego.

Sygn. akt VI U 477/19

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 2 września 2019 roku, znak: 550000/603/2019/ZAS/300320, Zakład Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w W. uznał, że dopłata zasiłku chorobowego dla A. N. za okres od 24 grudnia 2017 roku do 27 czerwca 2018 roku, zasiłku macierzyńskiego za okres urlopu macierzyńskiego od 28 czerwca 2018 roku do 14 listopada 2018 roku oraz zasiłku macierzyńskiego za okres urlopu rodzicielskiego za okres od 15 listopada 2018 roku do 26 czerwca 2019 roku została dokonana w ustawowym terminie i brak jest podstaw do przyznania prawa do odsetek od tych wypłaconych świadczeń.

W uzasadnieniu ZUS podał, że wyrok Sądu Okręgowego Warszawa-Praga w Warszawie z dnia 13 maja 2019 roku, który zmienił decyzję ustalającą podstawę wymiaru składek był prawomocny z dniem 22 czerwca 2019 roku i był ostatnim dokumentem stanowiącym podstawę do wypłaty dopłat zasiłku chorobowego oraz zasiłku macierzyńskiego. Wypłata została dokonana ustawowym terminie 30 dni czyli 18 lipca 2019 roku.

(decyzja ZUS z dnia 2 września 2019 r. – a.r.)

Od powyższej decyzji A. N. złożyła odwołanie wnosząc o jej zmianę i przyznanie prawa do odsetek a także o zasądzenie od organu rentowego kosztów postępowania. W uzasadnieniu odwołania odwołująca się podniosła, że w rzeczywistości okoliczności konieczne do wydania decyzji w sprawie przyznania jej prawa do zasiłków nie zostały wyjaśnione w postępowaniu sądowym, istniały one już bowiem w czasie wydawania decyzji przez organ rentowy.

(odwołanie – k. 1)

W odpowiedzi na odwołanie ZUS wniósł o jego oddalenie w całości. W uzasadnieniu swego stanowiska organ rentowy podał, że uprawnienia do zasiłku chorobowego i macierzyńskiego u odwołującej się spowodował dopiero prawomocny wyrok Sądu wydany po przeprowadzeniu obszernego postępowania dowodowego, wobec czego opóźnienie w wypłacie zasiłków nie jest następstwem okoliczności, za które organ ponosi odpowiedzialność. Nadto podał, że dopiero w toku postępowania przedstawiono dowody w postaci umowy o pracę, porozumienia zmieniającego, świadectw pracy, listy wypłat z wszystkich umów zawartych przez odwołującą i zeznań świadków. Dopiero postępowanie sądowe przesądziło o tym, że pierwotna decyzja ZUS o podstawie wymiaru składek była wadliwa.

(odpowiedź na odwołanie – k. 3-4)

Ostatecznie odwołująca się wносиła o zasądzenie odsetek od dnia 24 grudnia 2017 roku do 20 czerwca 2019 roku oraz zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego.

(stanowisko pełnomocnika odwołującej A. N. na rozprawie z dnia 7 stycznia 2021 roku – protokół k. 73)

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Decyzją z dnia 27 lutego 2018 roku, nr (...) -2, Zakład Ubezpieczeń Społecznych III Oddział w W. stwierdził, że podstawa wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne A. N. z tytułu zatrudnienia u płatnika (...) E. N. wynosi w 2017 roku miesięcznie 2.000 zł i 2.100 zł w 2018 roku. W uzasadnieniu tej decyzji ZUS podał, że umowa o pracę i wynagrodzenia, a za tym podstawa wymiaru składek ustalona pierwotnie na 5.645,41 zł została ustalona celowo jako zawyżona w celu uzyskania wyższych świadczeń z ubezpieczenia społecznego – zasiłku chorobowego i macierzyńskiego.

Od powyższej decyzji A. N. wniosła odwołanie do Sądu Okręgowego Warszawa – Praga w Warszawie. W wyniku rozpoznania tego odwołania Sąd Okręgowy wyrokiem z dnia 13 maja 2019 roku, wydanym w sprawie o sygn. akt VII U 580/18, zmienił zaskarżoną decyzję z dnia 27 lutego 2018 roku w ten sposób, że stwierdził, że A. N. od 1 listopada 2017 roku podlega obowiązkowo ubezpieczeniom społecznym z tytułu zatrudnienia na podstawie umowy o pracę w C. N. (...) E. N. z podstawą wymiaru 5.645,41 zł brutto miesięcznie. Sąd Okręgowy Warszawa-Praga w Warszawie uznał, że wynagrodzenie w kwocie 5.645, 41 zł brutto miesięczne które odwołująca ustaliła z pracodawcą nie mogło być stanowczo zawyżone ponieważ odwołująca przed podjęciem zatrudnienia miała duże doświadczenie jako pracownik biurowy. Ponadto miała stosowne kwalifikacje do wykonywania obsługi kadrowo-płacowej płatnika składek, takie usługi świadczyła dla innych podmiotów przed podjęciem zatrudnienia w C. N. (...) E. N.. Natomiast niezdolność do pracy w wyniku ciąży która powstała u odwołującej nie była spowodowana chęcią uzyskania świadczeń z ubezpieczeń społecznych ale realnym złym stanem zdrowia który przypadkowo pojawił się na ponad miesiąc po podpisaniu umowy o pracę.

Wyrok nie został zaskarżony przez żadną ze stron apelacją i stał się prawomocny z dniem 6 czerwca 2019 roku.

(dowód: wyrok SOWP z dnia 13 maja 2019 r. –k. 14-21; decyzja ZUS z dnia 2 września 2019 roku – a.r.)

W toku postępowania przez ZUS zostały dostarczone przez płatnika składek następujące dowody z dokumentów:

- umowa zawarta w dniu 9 grudnia 2017 roku między (...) Sp. z o.o. a E. N. (...) w sprawie prowadzenia i obsługi kadrowo-płacowej ZUS firmy (...) „C. N. (...): przez (...) Sp. z o.o.,
- dowody wypłaty KW za miesiące listopad i grudzień 2017 roku,
- umowa o pracę z dnia 1 listopada 2017 roku zawarta między odwołującą się i płatnikiem składek,
- świadectwo pracy z dnia 31 października 2017 roku potwierdzające zatrudnienie odwołującej na stanowisku młodsza księgowa i asystentka prezesa,
- świadectwa pracy z dnia 31 grudnia 2014 roku potwierdzające zatrudnienie na stanowisku pracownika biurowego,
- świadectwo pracy z dnia 13 maja 2011 roku potwierdzające zatrudnienie odwołującej na stanowisku pracownika biurowego oraz
- świadectwo pracy z dnia 31 grudnia 2007 roku potwierdzające zatrudnienie odwołującej się na stanowisku pracownika umysłowego.

(pismo ZUS z dnia 17 lipca 2020 r. –k. 47)

Sąd Okręgowy w Warszawa-Praga w W. wydając wyrok z dnia 13 maja 2019 roku oparł się na dowodach z: umowy o pracę, porozumienia zmieniającego, świadectw pracy, zaświadczeń oraz suplementów do zaświadczeń, zeznań świadka R. K., zeznaniach odwołującej się A. N., dokumentacji medycznej, umowy z dnia 4 grudnia 2017 roku pomiędzy (...) Sp. z o.o. a (...) E. N., dowodach wypłat, listy wypłat ze wszystkich umów w (...) E. N.

(uzasadnienie wyroku z dnia 13 maja 2019 roku VI U 580/18 – k. 14v-21)

Decyzją z dnia 11 lipca 2019 roku znak:550000/603/2019/ZAS/00320 organ rentowy ustalił podstawę wymiaru zasiłku chorobowego odwołującej się za okres od 24 grudnia 2017 roku do 27 czerwca 2018 roku, zasiłku macierzyńskiego za okres urlopu macierzyńskiego od 28 czerwca 2018 roku do 14 listopada 2018 roku oraz zasiłku macierzyńskiego za okres urlopu rodzicielskiego za okres od 15 listopada 2018 roku do 26 czerwca 2019 roku w wysokości 4.871,42 zł (5.645,41 zł po potrąceniu 13,71% składki na ubezpieczenia społeczne). W uzasadnieniu podał, że decyzja jest rezultatem prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego Warszawa-Praga w Warszawie z dnia 13 maja 2019 roku sygn. akt VI U 580/18.

(decyzja z dnia 11 lipca 2019 roku – a.r.)

Organ rentowy dokonał dopłaty zasiłku chorobowego za okres od 24 grudnia 2017 roku do 27 czerwca 2018 roku, zasiłku macierzyńskiego za okres urlopu macierzyńskiego od 28 czerwca 2018 roku do 14 listopada 2018 roku oraz zasiłku macierzyńskiego za okres urlopu rodzicielskiego za okres od 15 listopada 2018 roku do 26 czerwca 2019 roku w dniu 18 lipca 2019 roku.

(okoliczności niesporne)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dokumentacji zgromadzonej w aktach sprawy, aktach organu rentowego oraz stanowiska organu rentowego oraz odwołującej. Okoliczności ustalone przez Sąd na podstawie dokumentów oraz pism nie były ze sobą sprzeczne w żadnym zakresie, wręcz przeciwnie korespondowały ze sobą tworząc logiczny stan faktyczny.

Sąd zważył, co następuje:

Przedmiotem rozpoznania w niniejszej sprawie jest odwołanie A. N. od decyzji odmawiającej jej prawa do odsetek od dopłaty zasiłku chorobowego za okres od 24 grudnia 2017 roku do 27 czerwca 2018 roku, zasiłku macierzyńskiego za

okres urlopu macierzyńskiego od 28 czerwca 2018 roku do 14 listopada 2018 roku oraz zasiłku macierzyńskiego za okres urlopu rodzicielskiego za okres od 15 listopada 2018 roku do 26 czerwca 2019 roku.

Zgodnie z art. 64 ust. 1 zd. 2 ustawy z dnia 25 czerwca 1999 roku o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa (t.j. – Dz. U. z 2017 roku, poz. 1368, ze zm., dalej jako: ustawa zasiłkowa) zasiłki chorobowe wypłaca się nie później niż w ciągu 30 dni od daty złożenia dokumentów niezbędnych do stwierdzenia uprawnień do zasiłków. Oznacza to, iż maksymalny termin do wydania decyzji w przedmiocie prawa do zasiłku wynosi 30 dni od złożenia kompletu dokumentów. Z kolei art. 85 ust. 1 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych (t.j. - Dz. U. z 2017 roku, poz. 1778, ze zm.; dalej, jako: ustawa systemowa) wskazuje, że jeżeli Zakład - w terminach przewidzianych w przepisach określających zasady przyznawania i wypłacania świadczeń pieniężnych z ubezpieczeń społecznych lub świadczeń zleconych do wypłaty na mocy odrębnych przepisów albo umów międzynarodowych - nie ustalił prawa do świadczenia lub nie wypłacił tego świadczenia, jest obowiązany do wypłaty odsetek od tego świadczenia w wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie określonych przepisami prawa cywilnego. Nie dotyczy to przypadku, gdy opóźnienie w przyznaniu lub wypłaceniu świadczenia jest następstwem okoliczności, za które Zakład nie ponosi odpowiedzialności.

W niniejszej sprawie ZUS odmówił odwołującej się prawa do odsetek od dopłaty zasiłku chorobowego dla A. N. za okres od 24 grudnia 2017 roku do 27 czerwca 2018 roku, zasiłku macierzyńskiego za okres urlopu macierzyńskiego od 28 czerwca 2018 roku do 14 listopada 2018 roku oraz zasiłku macierzyńskiego za okres urlopu rodzicielskiego za okres od 15 listopada 2018 roku do 26 czerwca 2019 roku. W zaskarżonej decyzji organ rentowy stwierdził, że podstawą do odmowy dopłaty do odsetek jest fakt, że wyrok Sądu Okręgowego Warszawa-Praga w Warszawie z dnia 13 maja 2019 roku, który zmienił decyzję ustalającą podstawę wymiaru składek na kwotę 5.645,41 zł był ostatnim dokumentem stanowiącym podstawę do wypłaty zasiłku chorobowego oraz zasiłku macierzyńskiego. Wypłata została dokonana ustawowym terminie 30 dni czyli 18 lipca 2019 roku.

Decyzja z dnia 27 lutego 2018 roku, nr (...) -2 w której Zakład Ubezpieczeń Społecznych III Oddział w W. stwierdził, że podstawa wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne A. N. z tytułu zatrudnienia u płatnika (...) E. N. wynosi w 2017 roku miesięcznie 2.000 zł i 2.100 zł w 2018 roku została zmieniona wyrokiem Sądu Okręgowego Warszawa-Praga w Warszawie z dnia 13 maja 2019 roku sygn. akt VI U 580/18. Sąd uznał, że odwołująca od 1 listopada 2017 roku podlega obowiązkowo ubezpieczeniom społecznym z tytułu zatrudnienia na podstawie umowy o pracę w C. N. (...) E. N. z podstawą wymiaru 5.645,41 zł brutto miesięcznie.

Niesporne było to, że organ rentowy wypłacił odwołującej się zasiłek chorobowy za okres od 24 grudnia 2017 roku do 27 czerwca 2018 roku, zasiłek macierzyński za okres urlopu macierzyńskiego od 28 czerwca 2018 roku do 14 listopada 2018 roku oraz zasiłek macierzyński za okres urlopu rodzicielskiego za okres od 15 listopada 2018 roku do 26 czerwca 2019 roku pierwotnie do podstaw wymiaru 2.000 zł i 2.100 zł, a po zmianie decyzji z dnia 27 lutego 2018 roku dokonał dopłat do tych świadczeń tak aby wynosiły one adekwatne kwoty liczone od podstawy wymiaru 5.465,41 zł brutto miesięcznie.

Wobec powyższego należy rozstrzygnąć, czy ZUS ponosi odpowiedzialność za błędną decyzję z dnia 27 lutego 2018 roku, nr (...) -2, która legła u podstaw wypłaty zasiłku chorobowego i zasiłków macierzyńskich od podstaw wymiaru 2.000 zł oraz 2.100 zł, i następczą wobec niej po zmianie tej decyzji wyrokiem z dnia 13 maja 2019 roku dopłatę zasiłku chorobowego dla A. N. za okres od 24 grudnia 2017 roku do 27 czerwca 2018 roku, zasiłku macierzyńskiego za okres urlopu macierzyńskiego od 28 czerwca 2018 roku do 14 listopada 2018 roku oraz zasiłku macierzyńskiego za okres urlopu rodzicielskiego za okres od 15 listopada 2018 roku do 26 czerwca 2019 roku dopiero w dniu 18 lipca 2019 roku, a nie na bieżąco po złożeniu wniosków i zaświadczeń.

Zgodnie bowiem z treścią art. 85 ust. 1 ustawy systemowej organ rentowy ponosi odpowiedzialność, jeżeli szkoda ubezpieczonego jest wynikiem zawinionego zachowania organu. Jak słusznie wskazuje się w orzecznictwie podejmując próbę klasyfikacji błędów organu rentowego, można je podzielić na błędy w wykładni lub niewłaściwym zastosowaniu prawa oraz błędy w ustaleniach faktycznych, będące skutkiem naruszenia przepisów proceduralnych.

Błąd w wykładni lub niewłaściwym zastosowaniu prawa jest popełniany wówczas, gdy na podstawie prawidłowo i kompletnie zebranego materiału dowodowego i po ustaleniu niezbędnych okoliczności organ rentowy wydaje decyzję odmawiającą ustalenia prawa, ponieważ błędnie dokonuje interpretacji obowiązujących regulacji w przedmiotowym stanie faktycznym. W takiej sytuacji sąd nie uzupełnia ustaleń faktycznych dokonanych przez organ rentowy. Jeżeli zatem organ rentowy dokonał nieprawidłowej wykładni lub błędnego zastosowania prawa, to ubezpieczonemu należą się odsetki od kwoty świadczenia, liczone od upływu terminu, w którym organ rentowy powinien był wydać prawidłową decyzję uwzględniającą wniosek. Bardziej złożoną jest prawna kwalifikacja błędu w ustaleniach faktycznych, jako przesłanki uzasadniającej odpowiedzialność organu rentowego z tytułu wypłaty odsetek za opóźnienie. Możliwa jest bowiem sytuacja, iż przyznanie prawa do świadczenia nastąpi na skutek ustaleń faktycznych sądu. Aby stwierdzić w takiej sytuacji, że organ rentowy nie ponosi odpowiedzialności za to opóźnienie, konieczne jest wykazanie, że w przepisany termin organ rentowy nie dysponował materiałem umożliwiającym przyznanie świadczenia i w ramach swoich kompetencji i nałożonych obowiązków poczynił wszystkie możliwe ustalenia faktyczne i wyjaśnił wszystkie okoliczności konieczne do wydania decyzji. Jeżeli bowiem zmiana decyzji w postępowaniu odwoławczym będzie uzasadniona ustaleniami co do takich okoliczności, które nie były i nie mogły być znane organowi rentowemu, to nie będzie podstaw do uznania, iż opóźnienie jest następstwem okoliczności za które ponosi on odpowiedzialność (Wyrok Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z dnia 16 maja 2017 r., sygn. akt III AUa 551/16).

Sąd uznał, że w niniejszej sprawie ZUS ponosi odpowiedzialność za błędną decyzję z dnia 27 lutego 2018 roku, nr (...) - 2. Z analizy uzasadnienia wyroku Sądu Okręgowego Warszawa-Praga w Warszawie zmieniającego wskazaną decyzję ZUS wynika, że Sąd ten poza materiałem dowodowym zgromadzonym przez organ rentowy czyli zawarta w dniu 9 grudnia 2017 rok między (...) Sp. z o.o. a E. N. (...) w sprawie prowadzenia i obsługi kadrowo-płacowej ZUS firmy (...) „C. N. (...): przez (...) Sp z.o.o., dowodami wypłaty KW za miesiące listopad i grudzień 2017 roku, umową o prace z dnia 1 listopada 2017 roku zawarta między odwołującą się i płatnikiem składek oraz czterema świadectwami pracy dokumentującymi okresy zatrudnienia u poprzednich pracodawców Sąd Okręgowy oparł się dodatkowo - na zeznaniach świadka R. K. a także zeznań odwołującej się oraz dokumentach w postaci porozumienia zmieniającego oraz dokumentacji medycznej.

W tym jednak miejscu należy wskazać, że ZUS w toku postępowania wyjaśniającego mógł zobowiązać odwołującą lub płatnika składek (...) E. N. do złożenia dodatkowych wyjaśnień, wnieść o dostarczenie dokumentów dodatkowych, tak jak zobowiązał do tego samego płatnika składek, wreszcie mógł też przeprowadzić dowód z przesłuchania świadka R. K. oraz odwołującej się. Jak bowiem wynika z art. 75 § 1 KPA jako dowód należy dopuścić wszystko, co może przyczynić się do wyjaśnienia sprawy, a nie jest sprzeczne z prawem. W szczególności dowodem mogą być dokumenty, zeznania świadków, opinie biegłych oraz oględziny. ZUS zaniechał tych czynności na etapie postępowania administracyjnego. Jednocześnie Sąd miał na uwadze, że z analizy uzasadnienia wyroku Sądu Okręgowego Warszawa-Praga w Warszawie wynika, że decydującymi dowodami dla tego Sądu była dokumentacja dotycząca umowy o pracę, świadectw pracy, listy wypłat, umowy o prowadzenie usług księgowych/ZUS która była dostępna również ZUS-owi. Reasumując ZUS dysponował wystarczającym materiałem dowodowym dla wydania decyzji stwierdzającej prawidłową podstawę wymiaru składek odwołującej na podstawie umowy o pracę u C. N. (...) E. N..

Jak zaś wskazano wyżej nie będzie podstaw do uznania, iż opóźnienie jest następstwem okoliczności za które ZUS ponosi odpowiedzialność tylko w takim wypadku, jeżeli zmiana decyzji w postępowaniu odwoławczym będzie uzasadniona ustaleniami co do takich okoliczności, które nie były i nie mogły być znane organowi rentowemu. W niniejszej sprawie wszelkie okoliczności co do nawiązania współpracy odwołującej się z E. N., jak i wszelkie okoliczności co do uzyskiwanych przez odwołującą się dochodów, świadczenia przez nią pracy, były znane organowi rentowemu, bowiem dokumentacja dotycząca samej umowy, listy wypłat oraz świadectw pracy potwierdzających kwalifikacje które mogły uzasadniać wynagrodzenie na poziomie 5.645,41 zł brutto została zgromadzona już w postępowaniu wyjaśniającym. Jeśli zaś chodzi o dodatkowo przeprowadzone przed Sądem Okręgowym Warszawa-Praga w Warszawie dowody z zeznań świadka K. K., dokumentacji medycznej oraz porozumienia zmieniającego do umowy o pracę to nic nie stało na przeszkodzie ich przesłuchaniu przez ZUS w toku postępowania wyjaśniającego. Wobec tego wszelkie ustalenia wynikające z zeznań mogły być znane organowi rentowemu, jeśli tylko należycie

przeprowadziłby on postępowanie dowodowe. Organ rentowy dysponował narzędziami prawnymi umożliwiającymi weryfikację okoliczności związanych z prowadzoną sprawą. Ponadto wezwanie do złożenia przez odwołującą lub płatnika dokumentów leżało tylko i wyłącznie w gestii organu rentowego. ZUS nie wykazał wystarczającej aktywności dowodowej w postępowaniu dotyczącym podlegania odwołującej się lecz jedynie ograniczył się do wezwania odwołującej się i jej pracodawcy do złożenia wszelkich dokumentów. Zakład Ubezpieczeń Społecznych powinien wyjaśnić na etapie postępowania administracyjnego rodzaje się wątpliwości, czy to przez kierowanie pism do zainteresowanych, czy to przez aktywność dowodową, bądź zobowiązanie zainteresowanych do przedłożenia dokumentów do ZUS.

Zgodnie z treścią Art. 87. 1. ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych w trakcie przeprowadzania kontroli inspektor kontroli Zakładu ma prawo:

- 1) badać wszelkie księgi, dokumenty finansowo-księgowo i osobowe oraz inne nośniki informacji związane z zakresem kontroli;
- 1a) dokonywać oględzin i spisu składników majątku płatników składek zalegających z opłatą należności z tytułu składek;
- 2) zabezpieczać zebrane dowody;
- 3) żądać udzielania informacji przez płatnika składek i ubezpieczonego;
- 4) legitymować osoby w celu ustalenia ich tożsamości, jeśli jest to niezbędne dla potrzeb kontroli;
- 5) przesłuchiwać świadków;
- 6) przesłuchiwać płatnika składek i ubezpieczonego, jeżeli z powodu braku lub po wyczerpaniu innych środków dowodowych pozostały niewyjaśnione okoliczności mające znaczenie dla postępowania kontrolnego.

2. Inspektor kontroli Zakładu wykorzystuje dla celów kontroli informacje zawarte na kontach ubezpieczonych i na kontach płatników składek.

Reasumując powyższe Sąd uznał, że ZUS ponosi odpowiedzialność za wydanie błędnej decyzji z dnia 27 lutego 2018 roku. Ta błędna decyzja leżała u podstaw wypłaty z zaniżonej podstawy wymiaru składek zasiłku chorobowego dla odwołującej A. N. za okres od 24 grudnia 2017 roku do 27 czerwca 2018 roku, zasiłku macierzyńskiego za okres urlopu macierzyńskiego od 28 czerwca 2018 roku do 14 listopada 2018 roku oraz zasiłku macierzyńskiego za okres urlopu rodzicielskiego za okres od 15 listopada 2018 roku do 26 czerwca 2019 roku dopiero w dniu 18 lipca 2019 roku, a następnie konieczności dopłaty do prawidłowej podstawy wymiaru składek liczonej od kwoty 5.645,41 zł brutto miesięcznie.

W tym miejscu należy wskazać na pogląd wyrażony w orzecznictwie, zgodnie z którym „zawarte w art. 85 ust. 1 u.s.u.s. określenie: "nie ustalił prawa do świadczenia" oznacza zarówno nie wydanie w terminie decyzji przyznającej świadczenie, jak i wydanie decyzji odmawiającej przyznania świadczenia, mimo spełnienia warunków do jego uzyskania” (wyrok SN z dnia 15 września 2011 roku, sygn. akt II UK 22/11). Wobec tego należy uznać, że gdyby ZUS prawidłowo ustalił wszelkie okoliczności i wydał zgodną z prawem decyzję o podstawie wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne w przypadku odwołującej ustalając ją na kwotę 5.645,41 zł to odwołująca miałaby prawo do zasiłku chorobowego i macierzyńskich wypłaconych w ciągu 30 dni od dnia złożenia wniosku lub zaświadczenia od prawidłowej podstawy. Nie byłoby konieczności po stronie ZUS do dopłaty do zasiłków co nastąpiło 18 lipca 2019 roku. Reasumując opóźnienie w wydaniu właściwej decyzji o prawidłowej podstawie wymiaru składek dla odwołującej jest następstwem okoliczności, za które ZUS ponosi odpowiedzialność. To zaś prowadzi do wniosku, że również opóźnienie w wydaniu prawidłowych decyzji przyznających odwołującej się prawo do zasiłku chorobowego

i macierzyńskiego z odpowiedniej wyższej podstawy wymiaru składek jest następstwem okoliczności, za które ZUS ponosi odpowiedzialność.

Odwołująca się w toku postępowania wskazała też, że wnosi o zasądzenie odsetek za okres od dnia 24 grudnia 2017 roku do 20 czerwca 2019 roku. Należy w tym zakresie wskazać, że organ rentowy dokonał dopłaty zasiłku chorobowego dla odwołującej za okres od 24 grudnia 2017 roku do 27 czerwca 2018 roku, zasiłku macierzyńskiego za okres urlopu macierzyńskiego od 28 czerwca 2018 roku do 14 listopada 2018 roku oraz zasiłku macierzyńskiego za okres urlopu rodzicielskiego za okres od 15 listopada 2018 roku do 26 czerwca 2019 roku w dniu 18 lipca 2019 roku. Termin wypłaty zasiłku chorobowego za poszczególne sporne okresy powinien nastąpić od razu po stwierdzeniu uprawnień, nie później niż w ciągu 30 dni od dnia złożenia dokumentów niezbędnych o stwierdzenia uprawnień. Chociaż art. 64 ustawy nie przewiduje żadnej sankcji dla organu rentowego w naruszeniu terminu do wypłaty zasiłku, nie można twierdzić, że nie ponosi on żadnej odpowiedzialności z tego tytułu. Stosownie bowiem do art. 85 ust. 1 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych, (tekst jedn.: w Dz. U. z 2015 r. poz. 121 - powoływanej dalej jako "u.s.u.s."), jeżeli Zakład - w terminach przewidzianych w przepisach określających zasady przyznawania i wypłacania świadczeń pieniężnych z ubezpieczeń społecznych lub świadczeń zleconych do wypłaty na mocy odrębnych przepisów albo umów międzynarodowych - nie ustalił prawa do świadczenia lub nie wypłacił tego świadczenia, jest obowiązany do wypłaty odsetek od tego świadczenia w wysokości odsetek ustawowych określonych przepisami prawa cywilnego. Zgodnie z art. 476 k.c. dłużnik dopuszcza się zwłoki, gdy nie spełnia świadczenia w terminie, a jeżeli termin nie jest oznaczony, gdy nie spełnia świadczenia niezwłocznie po wezwaniu przez wierzyciela. Nie dotyczy to wypadku, gdy opóźnienie w spełnieniu świadczenia jest następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi.

W tej sprawie Sąd uznał, że odsetek odwołująca się mogła żądać maksymalnie do dnia dopłaty świadczeń z ubezpieczenia społecznego – zasiłków chorobowego i macierzyńskiego - czyli do 18 lipca 2019 roku, a żądała ich do 20 czerwca 2019 roku czyli zgodnie z maksymalną możliwością żądania. Odnośnie daty początkowej od której Sąd uznał, że odwołująca ma prawo do odsetek od dopłat zasiłku chorobowego Sąd miał na względzie, że pierwsze świadczenie czyli zasiłek chorobowy był płatny od 24 grudnia 2017 roku i jest to data od kiedy należy liczyć prawo do odsetek od dopłaty zasiłku chorobowego. Datą końcową była data uprawomocnienia się wyroku Sądu Okręgowego z dnia 13 maja 2019 r; tj 20 czerwca 2019 r (doręczenie uzasadnienia wyroku pozwanemu w dniu 6 czerwca 2019 r i 14 dni na wniesienie apelacji).

Sąd uznał te daty za prawidłowe, ZUS nie zakwestionował tych dat co początkowej i końcowej żądania odsetek przez odwołującą. Mając na względzie powyższe Sąd uznał prawo odwołującej do odsetek do dopłat świadczeń z ubezpieczenia społecznego i orzekł jak w punkcie 1 sentencji wyroku.

O kosztach Sąd orzekł na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. uznając stronę odwołującą się za wygrywającą w całości. Odwołująca się w toku postępowania wskazała, że łączna kwota odsetek wyrażona w złotych dochodzona w tym odwołaniu wynosi 2.749,37 zł. Wobec tego, że odwołująca skapitalizowała odsetki Sąd miał na względzie pogląd wyrażony uchwałą SN dnia 20 lipca 2016 roku III UZP 2/16 – „nie we wszystkich kategoriach spraw z zakresu ubezpieczeń społecznych zastosowanie ma "zryczałtowana" minimalna stawka wynagrodzenia pełnomocnika będącego adwokatem lub radcą prawnym. Zwłaszcza w sprawach dotyczących najogólniej mówiąc składek na ubezpieczenia społeczne wynagrodzenie pełnomocnika powinno być ustalane według wartości przedmiotu sprawy” oraz „katalog spraw z zakresu ubezpieczeń społecznych wymienionych w § 17 ust. 2 ówczesnie obowiązującego rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 4 czerwca 1992 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie w postępowaniu przed organami wymiaru sprawiedliwości (Dz.U. Nr 48, poz. 220 ze zm.) - będącego odpowiednikiem § 11 ust. 2 rozporządzenia z dnia 28 września 2002 r. - był zawężony w stosunku do spraw określonych w art. 476 § 2 k.p.c. (nie obejmował wszystkich spraw z zakresu ubezpieczeń społecznych rozpoznawanych przez sądy ubezpieczeń społecznych w postępowaniu cywilnym), a z tego wynika, że stawki wynagrodzenia adwokackiego (radcowskiego) określone w § 17 ust. 2 rozporządzenia z dnia 4 czerwca 1992 r. miały zastosowanie wyłącznie do tych spraw, które zostały wyraźnie wymienione w tym przepisie”.

W tej sprawie Sąd uznał, że sprawa o odsetki od dopłaty od zasiłku chorobowego i macierzyńskich jest w rzeczywistości sprawą o prawa majątkowe wyrażone w pieniądzu, a nie jest sprawą o świadczenia z ubezpieczenia społecznego wyrażoną w art. 476 k.p.c. ponieważ dotyczy ona odsetek które są należne w wyniku zmiany decyzji o podstawie wymiaru składek z podlegania ubezpieczenia społecznego. W takiej sytuacji zasadnym jest zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego według stawki z najbardziej zbliżonej kategorii spraw. Sąd uznał, że taką jest stawka jak za prawa majątkowe z § 2 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz § 9 ust. 1 pkt 2 tego rozporządzenia. Wobec czego Sąd zasądził kwotę 675 zł jako 75% kwoty 900 zł z § 2 pkt 3 rozporządzenia.

ZARZĄDZENIE

(...)